

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

အပြစ်မဲ့ပုသား

ဝန်န်းချီသိန်းစောကြည်
၂၀၀၇

အခန်း(၁)

"ငါးထမင်းဆုပ်ကလေး လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလား၊ မုန့်တီပဲ လုပ်ပေးရရင် ကောင်းမလား ပြောစမ်းပါဦးအေ"

ဒေါ်လေး ဒေါ်ရင်ရင်မေက သူစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်၍ မရသောအခါမှာ သူ့ထံမှ ဆန္ဒတောင်းလိုက် သည်။

ဒေါ်အေး၏ အပူထုပ်က သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ လွှဲပြောင်း ကျရောက်လာပြီ ဆိုတော့လည်း ကူးကူး မေသာ မနေသာနိုင်ချေ။

"ဘယ်က ဧည့်သည်တွေ မို့လို့လဲ ဒေါ်လေး"

"ဟင်... ညည်း... မသိဘူးလား"

ကူးကူးမေသာက မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ဒေါ်ရင်ရင်မေကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း သွက်သွက် ခါလိုက်ရင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... မသိဘူး"

"အေးလေ... ညည်းက ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ မီးဖိုထဲကကို ထွက်မှ မထွက်တာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်အလုပ်နဲ့ပဲ နပ်နီးလုံး နေရတာဆိုတော့"

ကူးကူးမေသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ လူခွဲ မရှိသော အိမ်တွင် သူမှ မီးဖိုချောင်မဝင်လျှင် ဘယ်သူ ဝင်ရမည်နည်း။ ဖခင် ခိုင်းထားသော စာရင်းအင်း ကိစ္စနှင့်၊ လက်ပြခြံ လုပ်ငန်းကိစ္စ ပြီးစီးသည်နှင့် မီးဖိုချောင် ဝင်ကာ ဒေါ်လေးအား ဝိုင်းကူ ပေးနေကြ ဖြစ်သည်။

"ပြောမဲ့သာ ပြောရတယ်အေ၊ ကျုပ်လည်း ညည်းလိုပဲဟာ၊ အင်း... ဒီနေ့ ရောက်မဲ့ ဧည့်သည်က အထူး ဧည့်သည်တော်လို့ ပြောရမယ်"

ကူးကူးမေသာ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ အလှပန်းအိုး ထိုးရန် နှင်းဆီပန်း အရွက်လေးများကို ခြွေတန်သလောက်ခြွေ အရိုးများကို ဖြတ်တန် သလောက် ဖြတ်ရင်း...

"ဖေဖေရဲ့ စီးပွားရေး ပါတနာလား ဒေါ်လေး၊ ဒါဆို ကူး သိမှာပါ"

"မဟုတ်ဘူး... ညည်းညီမ ဇူးဇူးနဲ့ ပတ်သက်တယ်"

"အဟွန်း... ဒေါ်လေးတူမ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုင်း... ပြောပါဦး"

"ကျုပ်ကတော့ တူမဆိုရင် ကူးကူး တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ အလှဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်မောက်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ဂျူး ဂျူးကော ဇူးဇူးကော ကြည့်မရဘူး၊ ထားပါတော့ အေ... သူတို့ကလည်း ကျုပ်ကို အဒေါ်ရင်း တစ်ယောက်လို့ မျက်စိထဲထည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ခိုင်းဖတ် ကျနေတာပဲ၊ ခိုင်းစရာရှိတဲ့ အခါမှသာ သတိရကြတာ"

ပြောရင်း ဒေါ်လေးထံမှ ဝမ်းနည်းသံ ပါလာသောအခါ ကူးကူးမေသာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား သော်လည်း ဒေါ်လေး ပိုမို ထိခိုက်သွားမည် စိုးရိမ် သဖြင့်...

"ဟင့်... ဟင့် ဒေါ်လေးကလည်း သူတို့က ဒေါ်လေးကို အားကိုးတာပါ၊ ကဲ ပါ ဒေါ်လေးရယ် ဘယ်လို ဧည့်သည်မျိုးမို့ ကူးကူးတို့က တခမ်းတနား လုပ် ပေးရမှာလဲ ဆိုတာ ပြောပါဦး"

ဒေါ်လေးက ခေါင်းမော့ကာ ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို သိမ်းလိုက် ပြီးနောက်...

"အေးပါအေ... သူတို့ကလည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ မအားကြလို့ပါ၊ ဒီကို

အစ်ကိုမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့သား တာရာ ဆိုလားပဲ သူ လာလိမ့်မယ်၊ သွားရင်းလာရင်း တို့ဆီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်နားမှာ၊ အဲဒါကို ညည်းအမေ ကျုပ်အစ်မက ဇူးဇူးအတွက် သတို့သားလောင်း အဖြစ် ရည်ရွယ် ထားလိုက် ပြီ ထင်တယ်၊ ကျုပ်ကို နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း စီစဉ်ပေးဖို့ တာဝန် ပေးလိုက်တယ်၊ ဇူးဇူးကတော့ အလှပြတာဝန်ပေါ့"

ကူးကူးမေသာ ဒေါ်လေးအပြောကို သဘောကျသဖြင့် ခစ်ခနဲ ရယ်မော လိုက်သည်။

"ရယ်မနေနဲ့... ညည်းလည်း ကျုပ်လို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အိမ်တော်ပါကျွန် ကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်၊ သတိထားပေတော့၊ ကဲ... ကဲ ငါးထမင်းဆုပ် ကလေး နဲ့..."

"နေပါဦး ဒေါ်လေး၊ သူက ဘယ်အချိန်ရောက်မှာ မို့လို့လဲ"

"နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီလောက် ဖြစ်မှာပေါ့"

"ညအိပ်မှာလား"

"ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲ... မအိပ်ဘူးထင်တယ်၊ အိပ်ရင် ကျုပ်တို့ကို ပဲ ဧည့်သည်အတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ပေးလိုက်ဦးလို့ အမိန့်တော်ချမှာပေါ့"

ကူးကူးမေသာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကိန်းခန်း ကြီးလှပါသော ရွှေဧည့် သည်အတွက် နေ့လယ်စာ၊ ခရီးဆက် ရဦးမည်ဆိုတော့...

"ဒေါ်လေး ငါးထမင်းဆုပ်ဆို လမ်းမှာ ထမင်းဆိပ် တက်ပြီး အိပ်ငိုက် သွား ပါဦးမယ်၊ ကျိုက်ထို မုန့်ဟင်းခါးပဲ ချက်လိုက်တော့မယ်၊ ကိုင်း... ပြော နေကြာတယ်၊ ကူးကူးပဲ မုန့်ဖိုမှာ မုန့်ဖတ် သွားမှာ လိုက်တော့မယ်၊ ဒေါ်လေး ငါးပြုတ်ထား လိုက်တော့နော်"

"အေး... အေး"

ပြောပြောဆိုဆို ကူးကူးမေသာ အလှထိုး နှင်းဆီ ပန်းအိုးကို ဧည့်ခန်း ထောင့် တစ်နေရာက ရာဘာသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းအိုးတင် အလှ စားပွဲပေါ်တင်ထားစဉ်...

"ကူးကူး"

"ရှင်... မေမေ"

မိခင် ဒေါ်တင်တင်မေ၏ အသံလာရာဆီသို့ ကူးကူးမေသာ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ မိခင်က ဈေးမှ ပြန်လာပုံရသည်။

"သမီး ဒေါ်လေး ပြောသလား၊ ဧည့်သည် လာမယ် ဆိုတာလေ"

ကူးကူးမေသာ ပန်းအိုးကို တင်ထားလိုက်ပြီး မိခင်ထံသို့ ပြေးကာ ဈေး ခြင်းတောင်းကို ကူဆွဲ လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ် စီးနှင့် ဝင်လာသော ဇူးဇူးမေသာကို ကြော့ကြော့ မော့မော့လေး တွေ့လိုက်ရ သည်။

ကူးကူးမေသာ မကြည့်အား၊ မီးဖိုသို့ ပြေးကာ ခြင်းတောင်း ပို့ပေးရင်း...

"ကူးကူး ပြန်လာမှ ကူပေးမယ်နော် ဒေါ်လေး"

"ဘာတွေများ ချက်ကြမလို့လဲ"

"ကျိုက်ထို မုန့်ဟင်းခါးပဲ ချက်မယ် မေမေ"

"ဪ... ကောင်းသလိုသာ လုပ်ကြပေါ့အေ"

မိခင်ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြော။ သူ အိမ်ထောင် စကျကတည်းက ညီမ ရင်ရင်မေကလည်း အတူ လိုက်ပါလာသည် ဖြစ်သဖြင့် ညီမကသာ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို လုပ်ပေးသည် ဖြစ်ရာ သူလည်း သမီး (၃)ယောက်မွေး ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ ကိစ္စများနှင့် ပြင်ပလူမှုရေး၊ သာရေး နာရေး ကိစ္စ များ နှင့်သာ လုံးလည်လိုက်ရင်း အကျင့် ပါသွားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍

မီးဖိုချောင်ကိစ္စ သူ မနိုင်နင်းတော့ချေ။

ကူးကူးမေသာ စူပါကပ်ကလေးကို စီးနင်းကာ မုန့်ဖို ရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

"အပြန်မှ ယူမယ်နော် မသန်း၊ ပူပူနွေးနွေး ရအောင်၊ အခု လက်ပြဘက်မှာ ငှက်ပျောခေါင်း သွားယူရင်း လိုအပ်တဲ့ အသီးအနှံလေးပါ သွားခူးမလို့ အစ်မရေ"

"အေး... အေး"

မုန့်ဖိုပိုင်ရှင် မသန်းကို မှာကြားခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ထွက်ကာ ကျိုက်ထိုမြို့ အဝင်တွင်ရှိသော လက်ပြ ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

လက်ပြ ရွာဘက်တွင် ဥယျာဉ်ခြံ တစ်ခုရှိသည်။ ကျွဲကော၊ ရှောက်၊ သံပရာ၊ ဒူးရင်းသီး၊ ကွမ်းရွက်၊ ပန်းနှင့် ရာသီအလိုက် အသီးအနှံ များကို လည်း စိုက်ပျိုးလေသည်။ ထိုခြံထွက် အသီးအနှံနှင့်တင် သူတို့အိမ်၏ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံ ပြေလည်လေသည်။

သို့သော် ဖခင်၏ နှစ်ရှည်သီးနှံ ရာဘာ၊ သီဟိုဠ် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဆီစက် လုပ်ငန်း၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်း ကတော့ သူတို့၏ စီးပွားရေး အဟုန်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့သည်။

ရန်ကုန်၌ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း တစ်ခန်းပင် ထပ်မံ ဝယ်ယူထားသည်။

"အသက် ကြီးလာတဲ့အခါ ဆေးဝါးကုသဖို့ အတွက်က သမားစုံ၊ စက်ကိရိယာတွေ စုံလင်တဲ့ နေရာနဲ့ အနီးအနား နေဖို့လည်း လိုတယ်"ဟု ဖခင်ဦးသာက သူ၏ ဝါဒအတိုင်း ဝယ်ထားလိုက်သည်။

ဒါကို ကူးကူးမေသာ မကြိုက်ချင်။

"ဖေဖေကလည်း တိုက်ခန်းကြီးနဲ့ မနေချင်ပါဘူး၊ အသက်ရှူ ကျပ်တယ်၊

မြေကွက်ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ရအောင် မြက်ခင်းလေးရဲ့ အလယ်မှာ ဒန်းကလေး ချထားပြီး ပန်းခင်းလေးနဲ့ဆို ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ"

"အောင်မလေး စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လိုက်တဲ့ မိကူး၊ သမီး သွားဆောက် ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေ မြေကွက် ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒီနှစ်ချုပ် ရှင်းပြီးရင်ပေါ့"

ကူးကူးမေသာ အတွေးလေးနှင့် ပျော်မြူးနေသည်။

လက်ပြ ရွာဘက်မှနေ၍ ကားလမ်းပေါ်သို့ ဆိုင်ကယ်တိုးအထွက် ရုတ်တရက် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး..

"ချိုင်း"

မြည်းဟည်း သံနှင့်အတူ လူမှာလည်း မြောက်တက် သွားလေတော့သည်။

လူမှာ အင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကံကောင်းပေစွ၊ ချုံပုတ်ပေါ်ကျ၍...

"ဘာ... ဘာဖြစ်သွားသလဲ"

လူတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

ချုံပုတ်ထဲမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ရုန်းထလိုက်သည်။ အရေးထဲမှာ ချုံနွယ်ပုတ်ကလည်း ရုန်းလေ နစ်လေ ဖြစ်နေသည်။

"ဟာ... အသီးတွေတော့ ရွဲပလဲကုန်ပါပြီ"

လက်တစ်ဖက် အကူအညီကိုယူကာ ချုံနွယ်ထဲမှ ထွက်အလာတွင် ဆိုင်ကယ်က တစောင်း လဲလျက်၊ ကတ္တရာလမ်းဘေး နှုတ်ခမ်းမြေသား၌ ဆိုင်ကယ်နောက် ကယ်ရီပေါ် စီးနှောင် တင်ထားသော တောင်းထဲမှ အသီးအနှံများ ဖိတ်စဉ် ကျဲပြန့်လျက် ရှိလေသည်ကို မြင်တွေ့ရတော့ နှမြောစွာ အော်မိလေသည်။

"ခင်ဗျားက ဇွတ်ထွက်လာတာကိုး၊ လူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ အသီးတွေက အရေးမကြီးဘူး"

တစ်ဖက်သား၏ လက်ကိုအားပြုကာ မြေပြင်နှင့် ခြေထောက် ထိတွေ့ကာ ရပ်တော့မှ ကူးကူးမေသာ...

"အား..."

ဘယ်ဘက် ခြေကျင်းဝတ်က မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင် လာလေသည်မို့ အသံပင် ထွက်သွား သည်။

"ဟင်... ဘာဖြစ်သလဲ"

"ခြေ... ခြေထောက်"

လက်မောင်းရင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ဖေးမလိုက်သော လူစိမ်းကြောင့် ခြေထောက် အနာထက် ရင်ထဲက လှုပ်ရှားမှု နှုန်းထား မြန်ဆန်မှုက ပို၍ သိသာ ထင်ရှားလေသည်ကို သတိပြုမိတော့...

"ဖယ်... ဖယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လျှောက်မယ်"

ဆွဲကိုင် ထိန်းပေးထားသော လူစိမ်းလက်ကို ပုတ်ခတ်ပြီး ပြောလိုက် တော့။

"နေဗျာ"

လူစိမ်းကလည်း လက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

"အား..."

ယိုင်လဲကာ ပုံကျသွားသော သူ့ကို လူစိမ်းက ကြည့်နေလိုက်သည်။

နာကျင်မှုကြောင့် မျက်လုံး အဝန်းဝိုင်းကြီး ကလည်း ရွှေ့မျက်ရည်တော် ကျရတယ်လို့ ဟွန်း၊ ကူးကူးမေသာ မိမိကိုယ်ကို မကျေနပ်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတတ်သော မိမိ၏ ဉာဉ်က ဘယ်ချောင် သို့များ ပုန်းခိုကာ သွားအိပ် နေပါလိမ့်။

ထမရတော့ချေ။ ဘုရား... ဘုရား ဘယ်ခြေထောက်များ ကျိုးသွားပြီလား။

ကိုလူစိမ်းကို လှမ်းကြည့်တော့ လဲနေသော ဆိုင်ကယ်ကို ထူမတ်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ သူ့အား လက်ပိုက်ကြည့် နေသည်။

"ဟေ့လူ"

အခန်း(၂)

မျက်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်း နက်နက်လေးဝယ် ပုလဲ မျက်ရည်တော်ကစပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်။

ထို့နောက် သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိသော သံစဉ်က တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသော နှင်းဆီ ငုံဖူးလေးကြားက ပျံ့လွင့်လာပုံက ဘုရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံနယ်...

"ဟေ့လူ"

မင်းတာရာအောင် လက်ပိုက်လျက် အနေအထား မပျက်ဘဲ ဆက်ရပ်နေလိုက်ပြီး တေမိ လုပ်နေ လိုက်သည်။

"ဟေ့... ရှင်... ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ"

"ဗျာ"

မင်းတာရာအောင် အချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဗျာတစ်လုံး ထူးလိုက်သည်။

"တစ်ဖက်သားကိုလည်း ကားနဲ့ ဝင်တိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတယ်၊ ရှင် သေသွားချင်လို့လား၊ တော်ကြာ ဒီရပ်ရွာကလူတွေ မြင်သွားလို့ကတော့ ခင်ဗျား ခေါင်းကွဲပြီသာမှတ်"

"ကြိုးဝါးလှချည်လား၊ ကားက ခင်ဗျားကို တိုက်တာလား၊ ခင်ဗျားဆိုင်ကယ်က ကားကို တိုက်တာလားဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှပြော"

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ် ထွက်လာရာ မြေလမ်းထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံ အရတော့ ခြံအလုပ်သမားများဟု ထင်ရလေ

သည်။

"ဟင်... မလတ်"

အမျိုးသမီး၏ ဖြစ်အင်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ပြေးလာကြပြီး ထူမဟန် ပြင်တော့၊

"နေ... နေ ဖိုးလုံး၊ နင့်မိန်းမ မိရင်ကို သွားခေါ်ခဲ့၊ ငါ့ကို လာကူလို့"

"ဗျာ..."

"လာပြန်ပြီ တစ်ဗျာ၊ သွားမြန်မြန်ခေါ်"

အမျိုးသမီး မျက်ဝန်းထဲက မျက်ဆန် နက်နက်လေးက သူ့အပေါ် ရစ်ဝဲကျလာပြီး အငေါ်တူး ပြောလိုက်သည့် အတွက်...

မင်းတာရာအောင် ရင်ထဲ၌ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျား၊ ဆံပင်နက်နက် တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်ကြီးများက ဖွတ်မီး ခေါ်မလား၊ ကျစ်ဆံမီး ခေါ်မလား မသိသော ဆံကျစ်လေးကလည်း မြေပြင်ထက်၌ ပုံပုံလေး ကျနေသော သခင်မ ဘေး ရစ်ခွေဝပ်စင်း ငြိမ်သက်လျက်။

"အဟင့်... ခင်ဗျားတို့ ဒီနားတဝိုက်မှာ ဆေးခန်း ရှိသလား၊ ရှိရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး ပါ့မယ်"

အမျိုးသမီးကို ကြည့်၍ သူ့လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ကာ ပြောလိုက်သည်။

သူကပဲ ဝင်တိုက်တိုက်။ သူ့ကိုပဲ ဝင်တိုက်တိုက်။ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်သွားသူ အရေးကို လောလောဆယ် ဦးစားပေးရမည်။ ဒီနေရာ၊ ဒီဒေသလေးက ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ ဘာတွေ ရှိမနေတော့ မူထက် လူကိစ္စက အရေးကြီးနေသည်။

"မလိုပါဘူး ရှင်သွားတော့"

အမျိုးသမီးက ဆတ်ဆတ်ကျဲပင်။ ပုံစံကတော့ တကယ့်ကို (Country Girl) ကျေးတောသူမ ပုံစံမျိုးပေပဲ။ ဝတ်ထား လိုက်တာကလည်း ကာကီရောင် ရုပ်အင်္ကျီပွပွကို လက်ခေါက်တင်၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီကို အောက်နားကို လိပ်လျက်၊ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကနွဲ့ကလျ မနိုင်သော အမျိုးသမီးပင်။

"ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်သူကြောင့် မှားမှား အနာတရ ဖြစ်သူကိုတော့ ကျွန်တော်က ဆေးကုသ စရိတ် ပေးချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားခြေထောက် ကျိုးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မကျိုးနိုင်ဘူး၊ ခြေဆစ် လွဲသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ အမှားပဲ၊ ရှင့်ဆီက ဆေးဖိုးဝါးခ မလိုချင်ပါဘူး၊ ရှင့်မှာ ဒီလောက် ပေါနေရင် မိဘမဲ့ ကလေးတွေတို့၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာတို့ သွားလှူ လိုက်တော့၊ ဟဲ့... ချက်ကြီး ပြန်ကောက်... ဒါတွေ နင်တို့ပဲ ခွဲစားလိုက်တော့ ငါ့ကို အသစ်ပြန်ခူးပေး"

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ယောင်နန ဖြစ်နေရှာသော ခြံအလုပ်သမား ဖြစ်ဟန် တူသူကိုလည်း လှမ်းအမိန့် ပေးလိုက်သေးသည်။

မင်းတာရာအောင်က ဆိုင်ကယ်ကို ကြည့်ပြီး...

"ဆိုင်ကယ် ပြင်ခကော မလိုချင်ဘူးပေါ့"

"ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင့်ငွေ တော်တော် ပေါနေသလား၊ ဒါဖြင့် ရှင်ပေးချင် သလောက်သာ ပေးခဲ့တော့"

"ဒါဆို ကျေအေးကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးမှာလား"

မင်းတာရာအောင် မထိတထိ နောက်ပြောင် လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပြင်မှာ နီရဲသွားပြီး...

"ရှင်တော်တော် စော်ကားနေပါလား၊ ဒီလောက်တောင် စွာကျယ်တဲ့

ခရီးသွားကို ငါ အမြင်ကပ် လာပြီ၊ ချက်ကြီး ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းကွာ"

ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလိုက်သော အမျိုးသမီးကြောင့် ချက်ကြီးဆိုသူမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ခေါင်းကုတ်ကာ သူ့ကို တစ်လှည့် အမျိုးသမီးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေလိုက် လေသည်။ လူဖလံ လေးများ လာလေ။ သို့သော်...

အမျိုးသမီးကို ကြည့်ကာ မင်းတာရာအောင် စိတ်ထဲ နောက်ပြောင်ချင် စိတ် ပေါ်လာသော်လည်း သူ့ခမျာများ ဒုက္ခရောက် နေရှာပါလား ဟူသော အသိကြောင့် သူ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး...

"တစ်ယောက်မကဘူး တစ်ရွာလုံး ခေါ်လိုက်လေ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို နီးစပ်ရာ ဆေးခန်းပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန် ရှိနေတယ်ထင်လို့ ထပ်မေးမယ်၊ ဆေးခန်း ပို့ပေးရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးကုသ စရိတ်နဲ့ ဆိုင်ကယ် ပြင်ခ ယူမလား"

"ရှင် ဘယ်လောက် ပေးနိုင်သလဲ"

မင်းတာရာအောင် စဉ်းစားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ဤမျှ စွာတူးပုံ ထောက်ရင် အရိုးကျိုး တာတော့ မဖြစ်နိုင်၊ မသကာ အဆစ်လွဲရုံ၊ အကြောတင်ရုံသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ရှေ့ခြင်းတောင်း ပိန်သွား ရုံလောက်သာ ရှိသည်ဆိုတော့ သူ လက်(၃)ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

"ဘာလဲ သုံးသိန်းလား"

အမျိုးသမီးကလည်း ခပ်ရွတ်ရွတ် ဖြစ်သည်။

"မဟုတ်ဘူး သုံးထောင်"

"မစော်ကားနဲ့"

"ကဲပါ ကျွန်တော့်ကားပေါ် ခင်ဗျားကော ဆိုင်ကယ်ကောတင်၊ ကျွန်တော်

လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သုံးသောင်းယူဗျာ"

အမျိုးသမီးက သူ့အား မျက်လုံးစိမ်း တောက်တောက်ကြီးနှင့် ကြည့်ကာ...

"ဒီလောက်တောင် ပေါနေရင် ပေးခဲ့။ ရှင့်သဘောနဲ့ ရှင် ပေးတာနော်၊ ပြီးရင်တော့ ရှင့်ကား အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွား၊ ဒါပဲ"

"အဟော်"

ဘယ်လို အမျိုးသမီးပါလိမ့်၊ ငွေကိုလည်း အရေးထားပုံ မပေါ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုလည်း သူတစ်ပါး အပေါ် ပုံမချ။ ရိုးသား ဖြောင့်မှန်ပုံရသည် မှန်သော်လည်း မာနလည်း ကြီးပုံရသည်။

သို့တည်းမဟုတ် အရှက်သည်းတာလား မသိ။ မျက်နှာကတော့ နီရဲတွတ်နေသည်။

ထိုစဉ် စောစောက အမျိုးသမီး ခိုင်းလိုက်သော ဖိုးလုံးဆိုသူနှင့် ခပ်တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် မိန်းမတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

သူက ချက်ကြီးကို ငွေသုံးသောင်းပေးပြီး အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီး...

"သွားမယ်နော်"

"သွားသင့်တာ ကြာလှပေါ့"

အငေါ်တူးလေးကို မျက်စောင်းချီကာ ပြောလိုက်ပြီး လာရောက် တွဲထူမသူ မိန်းမတို့ အားပြုကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

အဟင့်... ကိုးရိုးကားရားနှင့် နွဲ့နှောင်းလှပသော မိန်မသားတစ်ဦး၏ အလှတရားတို့ ကွယ်ပျောက်နေသော မိန်းမ တစ်ယောက်ပါလားဟု စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ လိုက်လေသည်။

နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးသည်

အဖော်မိန်းမကို တွဲကာ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် တောလမ်းလေးအတိုင်း
ဝင်သွားလေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းနက်နက် မျက်တောင် ကော့ကော့ကြီးက တစ်မျိုးတော့ တစ်
မျိုးပဲ။ ညှို့ငင် အားပါသော မျက်ဝန်းမျိုး ဆိုတာမျိုးလား။

သူ့ရင်ကို စွဲယူ ဖမ်းစားစေနိုင်သော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် သူ့ဘဝမှာ မ
ပေါ်ပေါက် သေးသည်ကတော့ သေချာသည်။

မလတ်တဲ့လား။

အမည်ရင်းတော့ ဖြစ်ဟန်မတူ။

ကျိုက်ထိုမြို့ထဲ ဝင်လာသဖြင့် သွားရမည့် အိမ်လိပ်စာအတိုင်း မေးမြန်း
ကြည့်ရ ပေဦးတော့မည်။

အာရုံထဲမှာ မျက်ဝန်းအလှပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်
လေတော့သည်။

သို့တိုင်အောင် သူ့အာရုံ၌ ရစ်ဝဲလျက် ရှိနေဆဲ။

အခန်း(၃)

ကူးကူးမေသာ ခြေကျင်းဝတ် လည်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြံထဲမှနေ၍ အိမ်ဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက် လိုက်သည်။

"ဟယ်လို"

"ဇူးဇူးလား၊ နင်အားရင် နင် ငါ့ကို လာခေါ် ပေးစမ်းပါဦးဟာ"

"ဘာပြဿနာ ရှာပြန်ပြီလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် အားမှာလဲ၊ ဒီမှာ အလှပြင်ထား ပြီးပြီဟာကို"

ကူးကူးမေသာ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လူကြီးတွေ မသိစေ ချင်၍ အကူအညီ တောင်းခါမှ...

"အလှမပြင်လည်း လှပြီးသားပဲ ဟာကို၊ နင့်ကိုယ်နင် ရောင်းကုန် ပစ္စည်း တစ်ခုလို သဘောထား မနေနဲ့၊ ဒီမှာငါ..."

"ချလောက်"

ဟော်တော့ သူကပဲ စိတ်ဆိုးရတယ် ရှိသေး။ ဇူးဇူးတို့များ အငယ်ဆုံးမို့ မိဘတွေက အလိုလိုက် ထားတော့ အစ်မတွေကိုတောင် ပမာမခန့်ချင် ဖြစ် နေသည်။ သူနှင့်က အထက်အောက် တစ်နှစ်နဲ့ နှစ်လသာ ကွာတော့ ပိုဆိုး သေး။

"နေတော့ဟာ"

မိဘတွေမှ သိသွားမှာစိုး၍ သူ့ကို အကူအညီ တောင်းကာမှ မရွှေ့ချောက အလှပြင်ပြီး မျှော်တော်ယောင် လုပ်နေတာကိုး။

"ဖိုးလုံးရေ"

"ဗျာ မလတ်"

"ဆိုင်ကယ် အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"စက် အကောင်းချည်းပဲ၊ နံပါတ်ပြားနဲ့ ခြင်းတောင်းပဲ ကောက်သွားတာ"

"အေး...ဒါဖြင့် နင်ပဲ ပစ္စည်းတွေသွားပို့၊ ပြီးတော့ မသန်းဆီမှာ မှာထားတဲ့ မုန့်ဖတ်ဝင်ယူ၊ ဪ... အကြော်လည်း ဝင်ဝယ်လိုက်ဦး"

မှာစရာ ရှိသည်တို့ကို မရပ်မနား မှာလိုက်သည်။

"ဪ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မိရင်ပါ လိုက်သွား လုပ်စရာရှိတာကို ဝိုင်း လုပ်ပေးလိုက်၊ ဒေါ်လေး တစ်ယောက်တည်း ဖတ်သီဖတ်သီ ဖြစ်နေဦးမယ်"

ခြံထဲရှိ သူတို့ တစ်ထပ်တိုက် ပုလေးဝယ် သူနှင့်အတူ မိရင်ညီမ မိတူးကို သာ အဖော်ခေါ်ထား လိုက်သည်။ လက်ပြရွာထဲ၌ ရှိသော အကြောပြင် ဆရာမကို ချက်ကြီးက သွားပင့်သည်။ ဒီအကြောပြင် ဆရာမနှင့် အကြောပြင်ဆေး စည်းနှောင်ပြီးမှ သူပြန်တော့မည်။

"မိရင် ဒေါ်လေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ကားပြန်သိမ်းချိန် ရောက်မှ ငါ့ကို လာခေါ်ဖို့ ပြောလိုက်နော်"

"ဟုတ်... ဟုတ် စိတ်ချပါ မလတ်၊ ဒီမှာပဲ နားနေပါ။ ဟိုမှာဆို မလတ် နားရမှာ မဟုတ်ဘူး"

အကြောင်းသိတွေ ဖြစ်နေသော မိရင်အပြောကို သူ မတုံ့ပြန်နိုင်။

ဒေါ်လေး ပြောသကဲ့သို့ အိမ်ကြီးကျွန်လို ဖြစ်နေသော သူ့အတွက်က ဒီလိုမှ မနေလျှင်လည်း နားရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ခြေမလှုပ် နိုင်သေးလျှင်တောင် လက်လှုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ပေး နေရဦးမည်။ သူကတော့ မိဘအတွက်နှင့် ကိုယ့်ညီမ အတွက်ပဲလေ ဟုဆိုသော သဘောကောင်းစွာဖြင့် အိမ်အလုပ်

ဟူသမျှ သိမ်းကျုံးကာ မငြူမစူ လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဒါကိုပဲ အစ်မ ဂျူးဂျူးမေသာနှင့် ညီမ ဇူးဇူးမေသာတို့က အိမ်အလုပ်
ဟူသည် သူတို့နှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင် သည့်အလား ထမင်းတစ်အိုးမျှ
ပင် ယောင်၍ မချက်ဖူးကြချေ။

ဒါကြောင့်ထင်သည်။ အစ်မဂျူးဂျူးမေသာ ဒေါက်တာထွန်းထွန်းနှင့်
အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး အိမ်ထောင် သက်တမ်း နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။
အိမ်ဖော်များ အပြောင်းအလဲက ဆယ်ယောက်မျှ မကတော့ပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ယောက္ခမ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားမှာပဲ အိမ်ဖော် ရှာ
ပေးရသော သူတို့ မိသားစုမှာ သက်သာခွင့် ရသွား ရလေတော့သည်။

"မလတ် ဆရာမ ရောက်ပြီ"

"မလတ် ဖြစ်တယ်ကြားလို့ မြောက်ပိုင်းသွားရမဲ့ အချိန် နောက်ရွှေ့လိုက်
ပြီး အရင်လိုက်ခဲ့ လိုက်တာ"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်"

ကူးကူးမေသာ အတွက်ကတော့ လူသိများကာ လူချစ်လူခင် ပေါများလေ
သည်။ တစ်မြို့လုံး သူ မသိသည့်လူ မရှိ။ လူမှုရေး၊ သာရေး၊ နာရေး ဟူသမျှ
တို့ကိုလည်း သူသာလျှင် အသွားအလာ ရှိခဲ့သဖြင့် လူသိများ လေသည်။

လက်ပြရွာထဲရှိ အကြောပြင်ဆရာမ ဒေါ်မိဂျမ်းက သူ့ဘယ်ဘက် ခြေ
ကျင်းဝတ်ကို နှိပ်နယ် ဆွဲဆန့်ပြီး ဒဏ်ကြေ ဆေးရွက်များကို ထုထောင်းကာ
အုံပြီး ပတ်တီးနှင့် စည်းနှောင် ပေးလိုက်သည်။

"ကိုင်း... သွားတော့မယ်။ သန်ဘက်ခါ မနက် ပတ်တီးဖြေပြီး ရေသာများ
များ ချိုးချ လိုက်တော့၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး"

ကူးကူးမေသာ လမ်းလျှောက်ကြည့် လိုက်သည်။ ဘာမှ မဖြစ်တော့၊ ဆေး

စည်းထား၍ တင်းနေသည်က လွဲ၍ နာကျင်ခြင်းပင် မရှိတော့။

"ဟာ... ကောင်းသွားပြီ၊ လုံးဝ မနာတော့ဘူး"

"မနာတော့ဘူးဆိုပြီး မတ်တတ်ရပ်ပြီး အလုပ်မလုပ်နဲ့ဦး၊ တစ်ရက်တော့ နား၊ ဒီမှာပဲ နေလိုက်"

အကြောင်းသိတွေမို့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ကာ ပြောမှန်း ကူးကူးမေသာ နားလည် သဘောပေါက် ပါသည်။ သို့သော် နောက်ကြောင်းက မအေး၊ ဧည့် သည်တွေက ဘယ်နှယောက် လာမည်မသိ။ ဒေါ်လေး တစ်ယောက်တည်းနှင့် ချာလပတ် ယမ်းနေတော့မည်။ မိရင်ကို လွှတ်လိုက်တာပဲလေ။ ကူဖော် လောင်ဖက်တော့ ရမည်ပေါ့။

"ကိုင်း... သွားတော့မယ်"

"ခဏလေး ထိုင်ပါဦး ဒေါ်ဒေါ်"

ကူးကူးမေသာ ငွေတစ်ထောင်တန် အသစ် သုံးရွက်ကို ဒေါ်မိဂျမ်း လက် ထဲသို့ ထည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ထက်မှ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ကန်တော့ လိုက် သည်။ အသက်ကြီးတဲ့သူ ကိုယ့်မိခင်အရွယ်က ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကိုင်တွယ် နှိပ်နယ် ထားသည်ကိုဆိုတော့ အားနာလွန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်တော့လိုက်သည်။

"ဟယ်... မယူချင်ပါဘူး၊ မလတ်က အမြဲတမ်း အသီးအနှံတွေ ပေးနေတာ ပဲဟာ"

"ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါကလည်း ဒေါ်ဒေါ် လှူဒါန်းနေတဲ့အထဲ ကူးကူး ကုသိုလ် ပါဝင်တာပေါ့"

"အပြောကောင်းတယ်၊ ကိုင်း... သွားဦးမယ်၊ ဒီမှာပဲ ညအဖော်ရအောင် ငါ လာအိပ်ပေး ဦးမယ်၊ ချက်ကြီးကို ခေါ်သာခိုင်းလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ အိပ်ဖြစ်ရင် ခေါ်လိုက်ပါမယ်"

ဒေါ်မိဂျမ်းက စက်ဘီးနင်းကာ သူ့ခြံထဲမှ ထွက်သွား လေတော့သည်။

ကူးကူးမေသာ ပင့်သက်ချကာ ပလတ်စတစ် ဆက်တီခုံ၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုက်ချလိုက်သည်။

အေးအေးလူလူ နေရပြန်တော့လည်း မနေနိုင်ပါလား။ စိတ်က အိမ်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေး တစ်ယောက်လည်း လုံးလည်ချာ လည် ရိုက်နေမှာကိုတွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ဒီကြားထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတွေးမိသည်။

စီနီယာအတိုင်း ဆိုပါက မကြီး ဂျူးဂျူးမေသာ အပြီး၌ သူဖြစ်သင့်သည်။ ဘယ့်နှယ် ဇူးဇူးကို ကျော်ပြီး အိမ်ထောင် ချပေးရမယ် ရယ်လို့။ ဒါ မဖြစ်သ င့်ဘူး ထင်ပါသည်။

ဒီအတွေးက ဘာကြောင့် ဝင်လာရသနည်း။ သူ ယောက်ျားလိုချင်သော အတွေးမဟုတ်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေရတာတောင် သူသဘောကျ သေး သည်။

ထားပါလေ။ ဒီအတွေးကို သူ ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်သည်။ ဇူးဇူးက ချော သည်ကို၊ ညီအစ်မ (၃)ယောက်ထဲမှာ မိမိက ရုပ်အဆိုးဆုံး ဖြစ်တော့လည်း မိဘတွေက မျက်နှာပန်း လှနေသော သမီးတွေကိုသာ ခေါင်းမောပြီး အရင် အစွန် ထုတ်ပေးမည်ပေါ့။

ကူးကူးမေသာ အကောင်းမြင် ဝါဒကိုသာ တွေးတောပြီး အားငယ်စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်လေသည်။

"ကလင်... ကလင်... ကလင်"

"ဟယ်လို"

"ကူးကူး ခြေထောက် တော်တော် ထိသွားသလား သမီး"

မိခင်အသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကူးကူးမေသာ၏ တောင်တွေး မြောက်တွေး အတွေးများ လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

"မထိပါဘူး မေမေ၊ ခုပဲ ဒေါ်ဒေါ်မိဂျမ်း နှိပ်ပေးပြီး ဆေးစည်းလိုက်လို့ ကောင်းသွားပါပြီ"

"ဟုတ်လား သမီး၊ ကားရောက်တာနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ သမီး ဒေါ်လေးက စကားပြောဦး မယ်တဲ့"

ဒေါ်လေးက လက်ပြောင်းယူပုံ ရသည်။

"ကူးကူး"

"ရှင်... ဒေါ်လေး"

"ညည်းအတွက် ကျုပ်စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ကားလာတာနဲ့ ပြန်လာခေါ်မယ်၊ ညည်း... အနာခံ ကြိုးစားပေမဲ့ အလကားပဲ"

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး"

"ရွှေမင်းသားက ထိုင်တောင် မထိုင်ဘူး၊ သူ့မိဘများ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ပေးပြီး ခရီး ဆက်သွားတယ်၊ အပြန်မှ ဝင်လာပါမယ်တဲ့ လေအေ၊ ကြီးကျယ်တော် မူလိုက်တာ"

"ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဇူးဇူးနဲ့ကော တွေ့သွားရဲ့လား"

"တွေ့သွားပါတယ်တော်၊ သူက ဧည့်ကြို လုပ်နေတာပဲဟာ"

ကူးကူးမေသာ ရင်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ၊ မိဘအချင်းချင်း ပြောထား ဆိုထားပြီးသား ကိစ္စကို မိန်းကလေးရှင်ဘက် ကိုတောင် အားနာပုံမရ၊ တော်တော်ကို အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးနဲ့ အရေးပါနေသော ပုံစံမျိုးနဲ့ အိုက်တင်ခံသွားတာ။ ဒီလိုလူမျိုးကို မိဇူးကလည်း

စဉ်းစားသင့်သည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကလည်း ပြန်စဉ်းစားသင့်သည်။

အိမ်ထောင်ရေး ဆိုသည်မှာ ရွှေကို ရွှေချင်းထပ်၊ ဂုဏ်ကို ဂုဏ်ချင်း ထပ်ရုံ မျှနှင့် ပြီးပြည့်စုံ သည်မှာ မဟုတ်ဘဲ။

"မိရင်ကိုတော့ မုန့်ဟင်းခါး ကူချက် ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြီးမှ ခြံထဲစားဖို့ပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပဲ ရွှေကူးရေ၊ ကားလာမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာခေါ် မယ်၊ စက်ဘီးတို့ ဆိုင်ကယ်တို့ နောက်က လိုက်စီး မလာနဲ့နော် ဖုန်းချလိုက် ပြီ"

"ဟုတ်"

ကူးကူးမေသာ ဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ချလိုက်ပြီးနောက် ပင့်သက် ရှိုက် လိုက်မိသည်။

ကူးကူးမေသာ မနှစ်က စီးပွားရေးဘွဲ့ ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မိဘလုပ်ငန်းကို သာ စာရင်းကိုင် အဖြစ်သာ လုပ်ပေးရင်း အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် ချာလပတ် ယမ်းနေခဲ့လေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ နေနေသာသာ အချစ်ရေး ကိစ္စကိုပင် တစ်ခါမှ မ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသော သူ့အနေအထားနှင့် ဇူးဇူးမေသာအား အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စ ဘာကြောင့် ဝင်လာရသနည်း။

သူတစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်သွား နိုင်မလား။ ဒေါ်လေး ဒေါ်ရင်ရင် မေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်မိလေသည်။

အပျိုကြီး လုပ်လို့ကတော့ ဖြစ်မည်မဟုတ်၊ တူ တူမ ဆိုတာကလည်း အချိန်တန်တော့ သူ့မိဘ ကိုသာ ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ကြတာ။

ဖူးစာမှန်သူ ဖူးစာရှင်ကိုတော့ မျှော်လင့်မိလေသည်။

ဒါဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ ဆန္ဒ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု ကူးကူး

မေသာ တွေးကာ သက်ပြင်းချ လိုက်မိလေသည်။
